

Το

“ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ”

Κράτος

Μία σύντομη προσέγγιση της κρατικής «αντιφασιστικής» πολιτικής μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα. Ο ρόλος της Χ.Α., οι κοινωνικές ρίζες του φασισμού, η θεωρία των δύο άκρων και εμείς.

Πρωταγωνιστούν...

Όταν το κράτος πουλάει «αντιφασισμό»... Στοχεύει όλους εμάς!

Αρχικά, δεν έχουμε σκοπό να κάνουμε αναφορά στην δολοφονία του Παύλου Φύσσα απο τα (παρα)κρατικά καθάρματα της χρυσής αυγής. Έχουμε διάθεση ωστόσο να πάρουμε θέση για τα εμετικά που συμβαίνουν γύρω μας απ'τη νύχτα της δολοφονίας και έπειτα. Το κράτος εν μία νυκτί μεταμορφώνεται δήθεν σε "αντιφασιστικό" με σκοπό να καταστείλλει τους φασίστες. Είναι εξοργιστικό• ο ίδιος ο κρατικός μηχανισμός ο οποίος με στρατηγική χρόνων αναβάθμισε τη χρυσή αυγή απο μία ομάδα περιθωριακών μαφιόζων και πρακτόρων σε κοινοβουλευτική δύναμη ξαφνικά στο φόβο μίας πιθανής διατάραξης της δημόσιας τάξης, επιστρατεύει όλα του τα μέσα (μπάτσους-Μ.Μ.Ε-'διανοούμενους' και 'ειδικούς') για να "μαζέψει" τους ναζι, με σκοπό να απαλλαχτεί απ'τις ευθύνες του. Έτσι λοιπόν, για ακόμη μία φορά 'ειδικοί' και 'διανοούμενοι' εμφανίστηκαν στα τηλεπαράθυρα για να εξηγήσουν τι συνέβει και πως 'η χώρα' θα απαλλαχτεί απ'τη "γάγγραινα του φασισμού". Πιο συγκεκριμένα, αυτό που πάσχισαν να καταφέρουν ήταν να μας πείσουν πως τώρα που οι χρυσαυγίτες "ξεσκεπάστηκαν", ο φασισμός θα βρεθεί ενώπιον του νόμου και μ'αυτόν τον τρόπο θα συντριβεί και όλοι θα ζούμε πια ευτυχισμένα. Κι όμως, αυτό δεν αποτελεί τίποτα άλλο απο ένα επικοινωνιακό τρικ και μία απόπειρα απενοχοποίησης του κράτους απ'την φασιστική βία και το φασισμό εν γένει. Η κρατική πολιτική ζέχνει φασισμό: Στρατόπεδα συγκέντρωσης για μετανάστες εργάτες/τριες, διαπόμευση οροθετικών, συνεχείς περιπολίες των μπάτσων και έλεγχοι στα πλαίσια της δημόσιας τάξης, πογκρόμ και σκούπες σε μετανάστες και τοξικομανείς απ'τα καθίκια της ελληνικής αστυνομίας και πόσα άλλα τα οποία βλέπουμε καθημερινά. Όλα αυτά μας επιβεβαιώνουν για ένα πράγμα: το ελληνικό κράτος είναι φασιστικό απο μόνο του, δεν χρειάζεται τις σβάστικες της χρυσής αυγής.

Ο ρόλος της χρυσής αυγής

Η αναβάθμιση αυτής της συμμορίας σε κοινοβουλευτικό κόμμα δεν ήταν ένα πυροτέχνημα ή ένας λάθος υπολογισμός απ'την πλευρά του κράτους. Απ'την μία η χρυσή αυγή λειτουργεί ως μία παρακρατική οργάνωση με τάγματα εφόδου κάνοντας την «βρώμικη δουλειά» του κράτους (τρομοκρατία και ξυλοφόρτωμα μεταναστών, επιθέσεις σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους/καταλήψεις), απ'την άλλη η παρουσία της στο κοινοβούλιο δεν αποτελεί τίποτα άλλο απ'την εκπροσώπηση ενός μέρους της ελληνικής κοινωνίας (ρατσιστές, νοικοκυραίοι, μικροαστοί) το οποίο αφού έχει αντιληφθεί πως τα συμφέροντα του δεν μπορούν να καλυφθούν πλέον απ'τις κομματικές δυνάμεις της μεταπολίτευσης, είναι διατεθειμένο μέσω

μέσω της μαφιόζικης συμμορίας να πατήσει επι πτωμάτων προκειμένου να διασφαλίσει την κοινωνική του θέση. Παράλληλα, οι χρυσαυγίτες ως τσιράκια των αφεντικών ως στόχο έχουν την άμβλυση της ταξικής συνείδησης σε περιοχές όπου ζουν επι το πλείστον εργάτες/τριες. Επιδιώκουν τον αποπροσανατολισμό τους, υποστηρίζοντας πως ο «κοινός εχθρός» βρίσκεται στα πρόσωπα των μεταναστών εργατών/τριών. Γι' αυτό το λόγο διεξάγουν συσσίπια/διανομές ρούχων μόνο για Έλληνες, εθελοντικές αιμοδοσίες με αίμα που προέρχεται αποκλειστικά από βλάκες με μπλε ταυτότητα κ.ο.κ. Έτσι, προβάλλουν ένα φιλέσπλαχνο προσωπείο ελεημοσύνης με το οποίο έχουν σκοπό να επισκιάσουν το ποιοί είναι και τίποτα παραπάνω.

Η προπαγάνδα τους ωστόσο δεν σταματά εκεί. Παρουσιάζουν την καπιταλιστική κρίση και την υποτίμηση των ζώων μας ως αποτέλεσμα αποκλειστικά του διεφθαρμένου πολιτικού συστήματος και του "εξωτερικού εχθρού" (σιωνιστικά λόμπι, Μέρκελ, Τρόικα). Με αυτό τον τρόπο - δηλαδή αναπαράγοντας ένα λαϊκίστικο λόγο ο οποίος σκοπεύει στην αποποίηση των ευθυνών της ελληνικής κοινωνίας και την τόνωση του πατριωτικού αισθήματος - κάνουν πλάτες στα ντόπια αφεντικά και στις μπίζνες τους, που άμα λάχει ανοίγουν πυρ σε όσους ζητάνε τα δεδουλευμένα τους (βλέπε Νέα Μανωλάδα).

Η χρυσή αυγή λειτουργεί ως εμπροσθοφυλακή των αφεντικών• αλλά όχι μόνο. Αποτελεί επίσης, την νομιμοποιημένη πτυχή της ελληνικής μαφίας και την εκπροσώπηση ενός σιχαμένου μέρους της ελληνικής κοινωνίας που το μόνο που κοιτάνε είναι να σώσουν τον κώλο τους και να εκμεταλλευτούν τους "απο κάτω" τους. Έχουν ίδιο ρόλο με τους μπάτσους, σε διαφορετικά όμως πόστα. Πιο συγκεκριμένα, ο ρόλος της είναι ένας: να διασφαλίσει πως οι αγωνιζόμενοι/ες, οι εργάτριες/τες, αυτοί/ες που δεν χωράνε στα κανονιστικά πλαίσια που έχουν ορίσει αφεντικά, κράτος και εξουσιαστές να έχουμε το κεφάλι σκυφτό, να είμαστε υποτιμημένοι (διανοητικά και υλικά), να ζούμε φοβισμένοι.

Τα σύγχρονα θύματα του (παρα)κράτους

Η δολοφονία του Π. Φύσσα δεν ήταν η πρώτη απ' τους ναζι τα τελευταία χρόνια. Αντίθετα, για εμάς αποτέλεσε ένα γεγονός που ήδη γνωρίζουμε πως συμβαίνει συστηματικά με τις ευλογίες του κράτους. Μερικά πρόσφατα παραδείγματα: Σαχτζάτ Λουκμάν (δολοφονείται το βράδυ της 17ης Ιανουαρίου 2013 στα Πετράλωνα από φασίστες-χρυσαιγίτες καθώς κατευθυνόταν στη δουλειά του), Μπαμπακάρ Ντιάε (πέφτει στις ράγες του σταθμού ΗΣΑΠ Θησείου και πεθαίνει από ηλεκτροπληξία ύστερα από καταδίωξη δημοτόμπατσων στις 1/2/2013) όπως και του Κλεμέντ Μερικ (18χρονος αντιφασίστας δολοφονείται στο Παρίσι από νεοναζί). Τα περιστατικά ρατσιστικών ξυλοδαρμών, επιθέσεων ακόμα και δολοφονιών τα τελευταία χρόνια είναι πολλά. Απ' αυτά, αρκετά δεν έχουν καταγραφεί λόγω της θέσης στην οποία βρίσκονται επι το πλείστον οι μετανάστες (παράνομοι, χωρίς χαρτιά).

Οι επιθέσεις και τα πογκρόμ που πραγματοποιήθηκαν/ούνται απο φασίστες είχαν και θα έχουν την πλήρη κάλυψη της αστυνομίας και του κράτους. Άλλωστε, όταν δεν κάνουν πογκρόμ οι φασίστες, κάνουν πογκρόμ οι μπάτσοι(σιγά τη διαφορά δηλαδή).

Απο που ήρθε το “τέρας του φασισμού”;

Μέσα απ’τη σύγχυση που επικρατεί στο εσωτερικό της ελληνικής κοινωνίας, παρατηρείται το εξής φαινόμενο: κάποιοι (αφεντικά) βρίσκουν πρόσφορο έδαφος να αντιστοιχίσουν όποια αλλαγή συμβαίνει γύρω μας με τις δικές τους επεξηγήσεις. Μία απ’αυτές για παράδειγμα είναι ότι «η κρίση κάνει το λαό φασίστα» ή διαφορετικά «ο φασισμός είναι προϊόν της κρίσης». Ο σκοπός αυτής της αντίληψης εκπληρώνεται και μόνο απ’την αναπαραγωγή της. Οι ίδιοι τρίβουν τα χέρια τους γνωρίζοντας ότι υπάρχουν εθελοντές βλάκες -κι όχι μόνο βλάκες- για να αναπαράγουν την προπαγάνδα τους. Απ’την άλλη, για εμάς δεν αποτελεί τίποτα άλλο απο μία ακόμη απόπειρα διανοητικής -και κατ’επέκταση υλικής- υποτίμησης μας. Αντιλαμβανόμαστε τον φασισμό ως κοινωνική σχέση που εκδηλώνεται με ποικίλους τρόπους και εκφάνσεις στην καθημερινότητα μας. Η ιεραρχία, ο ρασισμός, η καταπίεση, ο σεξισμός, η ομοφοβία• όλα αυτά συνθέτουν το σύγχρονο προσωπείο του το οποίο και δεν εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια της κρίσης, αλλά προϋπήρχε στην ελληνική κοινωνία και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό. Οστόσο η ευημερία που βίωνε μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας και η πρόσκαιρη οικονομική επιτυχία της εθνικής ενότητας δεν θα επέτρεπε να εμφανιστούν αυτές οι πτυχές. Επομένως, η απάντηση στο ερώτημα “πως ξαφνικά απ’το πουθενά οι φασίστες γιγαντώθηκαν (σε ποσοστά) και το ελληνικό κράτος είναι ένας συγγόνος φασίστας με προσωπείο δημοκράτη” βρίσκεται στις ίδιες τις κοινωνικές σχέσεις που κυριαρχούσαν και προ κρίσης.

Επιπλέον, ο φασισμός εκτός απο τις κοινωνικές του πτυχές, έχει και υλικές. Η σύναξη «αγανακτισμένων πολιτών» σε (φασιστο)επιτροπές κατοίκων σε διάφορες περιοχές (μεταξύ των οποίων και του Αγ. Παντελεήμονα) με σκοπό την υπερασπισση των υλικών τους συμφερόντων απ’την παρουσία μεταναστών στην περιοχή, μαρτυρά –μεταξύ άλλων- και την υλική υπόσταση στην οποία μπορεί να μετουσιωθεί ο φασισμός.

Το έχουμε πει πολλές φορές: ο φασισμός έρχεται να υλοποιήσει βίαια αυτό που ζητάει ο κρατικός μηχανισμός. Δηλαδή, άμεσα φτηνούς και πειθαρχημένους εργαζόμενους στο βωμό της εν καιρώ εθνικής οικονομικής ανάπτυξης.

Αν λοιπόν υπάρχει ένα μέρος απ’το οποίο μπορεί να κατατοπιστεί απο που και πως ήρθε το “τέρας του φασισμού” δεν είναι κανένα άλλο απ’τις ίδιες τις δομές ετούτης της κοινωνίας, των σχέσεων που προωθεί και της οργανωσής του(κράτος και κεφάλαιο).

Η θεωρία των δύο άκρων

Αυτή η θεωρία που σε κάθε ευκαιρία προβάλλεται απο ΜΜΕ, «πολιτικούς αναλυτές», «καλοθελητές ειδικούς», «διανοούμενους» και αφεντικά, σκοπό έχει να εξισώσει στα μάτια όλων τη φασιστική βία με τους κοινωνικούς αγώνες. Πιο συγκεκριμένα, το μονοπώλιο βίας του κράτους και του καπιταλιστικού συστήματος επιδιώκεται με κάθε τέχνασμα να παρουσιαστεί ως αποτέλεσμα της ταξικής αντιβίας και των απείθαρχων συμπεριφορών απέναντι στην μόνιμη αστυνομική επιτήρηση και εκστρατεία δημόσιας τάξης.

Συμφέρεi πολύ άλλωστε, αυτός που καταπιέζει, εκμεταλεύεται, βασανίζει να ισχυρίζεται πως οι πολέμιοι του βρίσκονται στην ίδια κατηγορία μ'αυτόν.

Μετά την δολοφονία του Παύλου Φύσσα άνοιξε ένας νέος κύκλος γύρω απ'τη θεωρία των δύο άκρων. Απ'τη μία ο κύκλος περιελάμβανε στο ένα άκρο την χρυσή αυγή που "ξεσκεπάστηκε" και απ'την άλλη, στο άλλο άκρο, βρισκόμαστε εμείς. Αυτοί/ες που γράφουμε αυτό το κείμενο, αυτές/οι που δουλεύουμε στους χώρους εργασίας αλλά δεν γουστάρουμε τ'αφεντικά μας• αυτοί/ες που γνωρίζουμε ότι κάτι πηγαίνει στραβά γύρω μας και πως αυτό το κάτι έχει στόχο εμάς. Στο άλλο άκρο είμαστε εμείς που είμαστε διατεθειμένες/οι να μετατραπούμε σε "σφάλμα" στους υπολογισμούς του κράτους και του κεφαλαίου, αυτοί/ες οι οποίοι θα γίνουμε η ζημιά στα γρανάζια του σύγχρονου ελληνικού ολοκληρωτισμού. Αφού μας επέλεξαν να είμαστε το ένα απ'τα δύο άκρα, ας γίνουμε το μόνο.

Να τσακίσουμε τους φασίστες και όσους τους κάνουν πλάτες

Στον καιρό των δολοφόνων,
η σιωπή είναι συνενοχή

**αντιεξουσιαστικό
στέκι παντείου**

στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου
<http://stekipanteios.espiv.net> [mail:steki_pan@yahoo.gr](mailto:steki_pan@yahoo.gr)